

VESPER

Overal om me heen is water.

Helderblauw, zo ver het oog reikt.

Ik klem mijn handen om de reling en staar naar de plek waar we vandaan komen. De haven is niet langer zichtbaar, pap ook niet. Toen we afscheid namen, hield hij me voor het eerst sinds lange tijd stevig vast, alsof hij me niet wilde laten gaan.

Hij zei alleen niets, niet één woord.

Ik snap dat wel.

Goed afscheid kunnen nemen zit niet in onze genen.

En toch liet pap me gaan. Sterker nog, hij kwam zelf met het idee voor deze minibreak. Volgens hem heb ik het nodig.

Bij het horen van het woord 'jongerenvakantie' weigerde ik eerst meteen. Maar toen pap me vertelde waar die vakantie plaatsvond, was ik om. Tien dagen op een *cruiseschip*, niets meer dan zee om je heen. Het klonk verleidelijk.

'Hoe komen we in vredesnaam aan genoeg geld voor dít?' vroeg ik pap toen ik het schip zag. Het was er zo een dat je in een folder ziet: wit en glanzend, nog mooier dan ik had gehoopt. En groot! Genoeg verdiepingen om te kunnen verdwalen.

Maar pap gaf niet echt antwoord op mijn vraag.

Als hij maar niet weer is gaan gokken.

Hij vergokt ons huis nog eens.

Of Olle.

Er zijn vast mensen die zo'n mooie bruine labrador willen hebben.

Ik denk aan zijn zachte oren, die ik vlak voor vertrek nog even tegen mijn wang legde. Er mogen geen honden aan boord, maar het liefst had ik hem meegesmokkeld in mijn rugzak, die ik nog steeds om heb.

Ik peuter aan de reling. De verf laat los onder mijn vingers. Een scherp stukje verdwijnt onder mijn nagel, ik klem mijn kiezen op elkaar.

‘Welkom aan boord van de *Dean Sea Lines*,’ klinkt een mannenstem door een luidspreker. ‘Wij hopen dat jullie een fijne tijd zullen hebben. Het personeel wil jullie graag persoonlijk welkom heten op voordek A. Over vijf minuten worden jullie daar verwacht.’

Ik zuig het scherpe stukje onder mijn nagel vandaan en spuug het uit in zee. De pijn in mijn vinger trekt weg.

‘Is dat alles wat je kunt?’

Als ik omkijk, zie ik een jongen met zulk oranje haar dat het pijn doet aan mijn ogen. Eigenlijk doet álles aan hem pijn aan mijn ogen, van zijn haar tot zijn felwitte T-shirt, met drie rode strepen op de mouwen. Zijn ruitjesbroek past voor geen meter bij de rest en lijkt uit een andere eeuw te komen.

‘Ik zal je laten zien hoe je in zee spuugt.’ De jongen pakt de reling met beide handen beet, helt achterover, haalt zijn neus op en komt dan in één snelle beweging naar voren.

De rochel vliegt door de lucht.

‘Zó doe je dat.’

‘Charmant.’ Ik draai me om en leun tegen de reling.

‘Waarom zet je die rugzak niet neer? Dat ding ziet er zwaar uit.’

'Valt wel mee,' zeg ik snel. Als hij maar niet gaat vragen wat erin zit...

'Heb je zin in de vakantie?' Hij draait zich ook met zijn rug naar de zee.

'Ja.'

'Wie wilde van jou af?'

Hè? Niemand wil van mij af.

'Bij mij waren het mijn beide ouders. Ze bleven net zolang pushen tot ik ging.'

'Mijn vader wil het voor mij,' zeg ik. 'Omdat ik...'

Omdat ik rust nodig heb, denk ik erachteraan, maar ik zeg het niet.

'En je moeder?'

'Mijn moeder is dood.' Ik heb er een hekel aan om de woorden hardop te zeggen, maar het moet heel vaak. Sinds ze dood is lijken alle gesprekken op haar uit te komen, alsof mensen het rúíken.

'Dat is vervelend.'

Zegt hij dit nou écht? Vervelend is als je een onvoldoende haalt, terwijl je keihard hebt geleerd. Of als je vergeten bent een handdoek te pakken terwijl je druipend onder de douche staat.

Een dode moeder is veel meer dan 'vervelend'.

'Maar je pa heeft je dus opgegeven?'

Ik kijk op. 'Voor een vakantie, ja. Jij doet net alsof het hier vreselijk is!'

De jongen glimlacht. 'We gaan het zien, of het vreselijk is.'

'Nou, dat lijkt me niet.' Ik kijk omhoog naar het enorme witte schip. 'Er is hier een bioscoop, een zwembad,

een bibliotheek, een...' Ik slik het woord 'casino' in. 'Dus.'

'O, het is prachtig.' De jongen glimlacht nog steeds. 'Bijna *te mooi* om waar te zijn.'

Hij is gek. Ik had het kunnen weten, want geen normaal persoon kleedt zich zo. Waarom trek ik meteen zo'n weirdo aan? Straks kom ik de rest van de vakantie niet meer van hem af...

'We hebben nog dertig seconden.' De jongen tikt op zijn horloge. 'Dan komen ze ons halen voor het welkomstpraatje.'

'Ik hoef daar niet heen.' Ik heb een hekel aan dat soort dingen. Ik sta niet graag in groepen terwijl ik word toegeproken, het doet me aan school denken.

'O, maar je gaat wel.' De jongen kijkt me aan, zijn ogen hebben de kleur van latte macchiato, het lievelingsdrankje van mam. Niet dat van mij. Veel te veel melk, het is nauwelijks nog koffie te noemen.

'Ik ga niet,' zeg ik. 'Als ik iets niet wil, doe ik het niet.'

De jongen schiet in de lach. 'School is zeker heel blij met je?'

Ik zwijg. Hij moest eens weten hoe het daar de laatste tijd ging.

'Nog tien seconden,' zegt hij dan. 'Nog vijf, vier, drie, twee...'

'Er komt niemand,' zeg ik als hij uitgeteld is. 'Zie je wel, het boeit niemand of we erbij zijn of niet.'

'Ik denk het wel.' Hij blijft achteromkijken.

Ik kijk weer naar de zee. Hopelijk gaat deze jongen straks weg, anders zal ik zelf wel een rustige plek zoeken.

'Jonah en Vesper,' klinkt het dan. Een hoogblonde

vrouw komt het achterdek op gelopen. Ze draagt een wit jasje met gouden knopen en een bijpassende broek.

'Daar heb je ze al,' fluistert de jongen naast me, die kennelijk Jonah heet. Heeft die vrouw soms alle namen uit haar hoofd geleerd? Knap. Want bij het afscheid nemen zag ik dat er tientallen jongeren aan boord gingen.

'Jullie twee misten we.'

Misten?

'Dat voorspelde ik al.' Jonah kijkt op zijn horloge en glimlacht opnieuw. 'U bent precies op tijd.'

De vrouw glimlacht ook. 'Dus, komen jullie?'

'Welkom aan boord van de *Dean Sea Lines*. Mijn naam is Tina, jullie gastvrouw aan boord.'

De vrouw die Jonah en mij kwam halen, staat op de derde trede van de trap op het buitendek voor ons. We staan met een grote groep bij elkaar, rond de vijftig jongeren. We zijn allemaal van dezelfde leeftijd, maar niemand lijkt elkaar te kennen, want er wordt niet gepraat.

'Voor de vakantie losbarst, heb ik een paar huishoudelijke mededelingen.'

Er wordt gezocht.

Misschien kan ik er stiekem vandoor gaan?

Ik draai me om, maar achter me staat een man met een oranje overhemd. Er loopt een litteken over zijn wang en zijn ogen zijn klein en varkensachtig.

'Het duurt maar even, Vesper.'

Hoe kent hij mijn naam nou weer? Wie is dit?

Maar iets in zijn houding en stem maakt dat ik blijf staan. Zuchtend draai ik me weer om en trek de banden

van mijn rugzak wat strakker. Mijn rug is bezweet, maar ik denk er niet over mijn rugzak af te doen.

‘In jullie kamers ligt een map met alle informatie over jullie verblijf. Kijk daar zo meteen even naar. Jullie mogen uiteraard van alle faciliteiten gebruikmaken, maar om tien uur verwachten we dat iedereen in zijn kamer is.’

Er stijgt een luid boegeroep op.

‘Wat een onzin,’ brult een jongen. Hij heeft een kapsel met opgeschoren zijkanten en een lange lok voor zijn ogen.

‘Het ontbijt is om halfacht, de lunch rond halfeen en het avondeten om zeven uur. Het is de bedoeling dat we alle maaltijden met elkaar eten.’

Ik zucht. *Met elkaar.* Waarom moet dat?

‘En drinken dan?’ roept de jongen.

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou...’ De jongen grijnst. ‘Zuipen!’

‘Alcohol is deze tien dagen verboden.’ Tina kijkt hem strak aan. ‘Het spijt me, maar dat hebben we jullie ouders beloofd.’

Ouder, verbeter ik haar in mijn hoofd.

Ik zie pap voor me, met Olle aan zijn voeten. Missen ze me al? Olle sowieso, want paps rondjes door de wijk halen het niet bij mijn lange strandwandelingen.

‘Is alles duidelijk?’ vraagt Tina. ‘Ik wens jullie een fijne eerste dag! Op naar jullie kamers allemaal.’

De groep komt in beweging.

‘Welke kamer heb jij?’ wordt er geroepen.

‘Acht,’ roept de jongen met de haarlok. ‘Welke knappe dame komt er bij Springer liggen?’

Een paar meisjes giechelen. Heet hij serieus Springer of is dat zijn bijnaam?

‘De indeling van de kamers ligt vast,’ roept Tina. ‘Er wordt niet meer geschoven!’

‘Jammer.’ Springer grijnst naar een van de meisjes.

Ik haal de envelop uit mijn broekzak. Behalve de ontvangstbrief zit daar mijn pasje in. Kamernummer 25.

Ik stop hem weer in mijn zak en ga de andere kant op. Nu iedereen naar zijn kamer is, kan ik mooi het schip verkennen.

‘Vesper?’ Ik voel een hand om mijn arm. De man met de varkensoogjes kijkt me indringend aan. ‘Wat ga je doen?’

‘Eh... Naar het bovenste dek?’

‘Wat is er aan de hand, Harrold?’ Tina komt erbij staan.

De man met het oranje hemd laat me los. ‘Ze wil naar boven.’

Tina schudt haar hoofd. ‘Nee, liefje, eerst naar je kamer.’

Liefje. Dat woord geeft me de kriebels.

‘Waarom?’ vraag ik.

‘Ik zei het al, jullie moeten eerst de map met informatie doorlezen.’ Ze knikt naar Jonah, die ook in de richting van de kamers loopt. ‘Geloof me, daarna heb je álle tijd om het schip te verkennen.’

Als ik het pasje in de gleuf steek, springt het lichtje op groen. De deur schuift open en ik stap naar binnen.

Achter me gaat de deur automatisch weer dicht.

Zodra ik de kamer zie, hap ik naar adem. De witte

lakens op het bed, het tafeltje met de fles prikwater erop, het enorme beeldscherm aan de muur en het rode kleed op de grond, alles ziet er luxe uit.

Mijn gympen zakken weg in de rode stof.

Het is net of ik op een filmset terecht ben gekomen.

Of nee: in de kleedkamer van een filmster.

Mag ik h er tien dagen slapen?

Ik loop meteen naar het grote raam, dat uitzicht geeft op zee. Het deinen van het schip op de golven geeft me rust. Alsof ik in een enorme schommelstoel zit.

Ineens vind ik het niet erg meer dat ik door Tina naar mijn kamer ben gestuurd.

Ik doe mijn rugzak af en leg hem op het eenpersoonsbed. Ik leg even mijn hand op het voorvak, dat warm is van de zon.

Zou pap al doorhebben dat er iets ontbreekt thuis?

De map met informatie ligt klaar op het nachtkastje. Moet ik die echt n  doornemen?

Tina en Harrold hebben het vast niet door als ik in plaats daarvan een duik in het zwembad neem. Liever nu dan over een paar minuten, als iedereen daar is.

Ik trek mijn badkleding en een handdoek uit mijn rugzak.

Dan loop ik terug naar de deur en steek mijn pasje in de gleuf ernaast, maar dit keer schuift hij niet open.

Zelfs als ik mijn pasje langs mijn spijkerbroek wrijf en het nog een keer probeer, gebeurt er niets.

Het licht blijft rood.

Hoe kan dit nou?

Ik kijk om me heen. Bij hotels heb je meestal een

telefoon waarmee je naar de receptie kunt bellen, maar die is hier niet.

In plaats daarvan springt het beeldscherm aan de muur ineens aan en ik zie een mannengezicht.

'Hallo.'

De stem galmt door de kamer en ik deins geschrokken achteruit. Wie is dit nou weer?

De man draagt een wit overhemd en heeft donker haar, borstelige wenkbrauwen en priemende ogen. Hij lijkt me dwars door het scherm aan te kijken.

'Welkom bij *No Exit*.'

Wat?

Ik kijk naar de deur, die nog altijd dichtzit.

No Exit, geen uitgang...

Is dit een grap?

'Welkom bij *No Exit*,' zegt de man nog een keer. 'De plek voor jou, zodat anderen veilig zijn.'

DAGBOEK VAN

~~_____~~
Vandaag kwam hij ineens tegenover me zitten in de pauze. Hij begon heel rustig zijn boterham te eten, alsof het doodnormaal was dat hij daar zat.

Tijdens het kauwen bleef hij naar me kijken, alsof ik een beest in de dierentuin was.

Kauwen.

Slik.

Kijken.

Kauwen.

Slik.

Kijken.

Ik werd er bloednerveus van.

Zou hij zien dat ik ~~_____~~

Hij kan het niet weten. Toch?

Toen zijn boterham eindelijk op was, glimlachte hij alleen maar.

Hij stond op en liep weg.

*

Als ik dit teruglees, word ik zo kwaad.

~~_____~~
~~_____~~
Mensen staren de hele dag naar me.

Alsof ze denken dat ~~_____~~

Ik zou willen dat staren strafbaar was.

VESPER

Nog voordat de woorden van de man tot me doordringen, gaat het scherm alweer uit.

Zei hij nou serieus dat anderen *veilig* zijn zonder mij?

Er flitsen beelden aan me voorbij, die ik meteen wegdruk. Niet aan denken nu, dit slaat nergens op.

Dit kan die man onmogelijk allemaal weten.

Hij moet de kapitein van dit schip zijn, tenminste, zo zag hij eruit.

Ik druk op een knop op het beeldscherm, maar er gebeurt niets. In het zwarte scherm zie ik alleen mezelf: donker, halflang haar, grote ogen en een spitse kin. Ik heb het gezicht van mam.

Ik loop terug naar de deur en steek mijn pasje opnieuw in de lezer. Het heeft geen enkele zin, het licht blijft rood.

Ineens hoor ik een kort deuntje. Het scherm is weer aan!

Ik zie een logo met oranje letters. NO EXIT, staat er in beeld, de letter O is een reddingsboei. Een voice-over zegt de woorden die de man net ook zei: '*No Exit*, de plek voor jou, zodat anderen veilig zijn.'

Wat is dit toch?

'Ik vergat mezelf helemaal voor te stellen.' De man is terug in beeld. 'Ik ben Ted, jullie kapitein.'

Zie je wel.

'Lees allemaal goed de informatie in jullie map door en volg de instructies. Jullie krijgen een uur de tijd.'

En dan springt het beeld alweer op zwart.

'Nee!'

Eerst denk ik dat de schreeuw nog van Ted komt, maar dit is een heel andere stem. Bovendien klinkt hij veel dichterbij, alsof er iemand in mijn kamer is...

Ik draai me met een ruk om. Dan pas zie ik de deuropening naast de badkamer. Er zit geen deur in, het is gewoon een gapend gat.

Waarom heb ik dat net niet meteen gezien? Ik had alleen oog voor het mooie uitzicht.

'Wie is daar?' vraag ik.

'Nee!' klinkt het nog een keer.

Ik ben niet gek, er is écht iemand!

Voorzichtig loop ik naar de opening en tot mijn verbijstering zie ik erachter een ruimte die identiek is aan die van mij. Hetzelfde rode kleed, hetzelfde witte dekbed, maar daarop zit... een meisje.

Ze staart met grote ogen voor zich uit. De uitdrukking op haar gezicht is zo angstig, dat ik er zelf bang van word.

'Wie...' weet ik uit te brengen. 'Wie ben jij?'

Waarom heeft niemand gezegd dat we gedeelde kamers zouden krijgen?

Het meisje kijkt mijn kant op. 'D-Dit is een vergissing.'

'Wat is een vergissing?'

'Dit!' Het meisje schreeuwt het uit. 'Ik hoor hier niet te zijn!'

Waarom is ze zo hysterisch? Ik doe een stap haar kamer in.

'Rustig nou maar...'

'Rustig?' De ogen van het meisje schieten alle kanten op. 'Heb je enig idee waar we zijn?'

'Op een schip,' zeg ik. 'Dit is een jongerenvakantie.'

Het meisje schiet in de lach, maar het klinkt allesbehalve vrolijk. 'Denk je dat echt?'

Ik denk aan de woorden van Ted. Opnieuw galmen ze door mijn hoofd.

No Exit.

Wat bedoelde hij daar toch mee?

'We zitten opgesloten...'

'Opgesloten?' echo ik. 'Doe even normaal, natuurlijk niet.'

Het meisje graait om zich heen en vindt haar telefoon. Ze drukt wat knoppen in en wacht.

'Geen bereik.' Haar gezicht wordt bleek. 'Daarom laten ze ons die dingen natuurlijk houden...'

'Rustig nou,' zeg ik nog een keer. 'We moeten gewoon even wachten tot onze pasjes het weer doen, er is vast een of andere storing.'

Het meisje lacht nog harder. 'Weet je wel wat *No Exit* is?!'

'Nee,' zeg ik.

'Het is een heropvoedingsprogramma.'

Dit keer is het mijn beurt om in de lach te schieten. Een heropvoedingsprogramma? Dit meisje is niet helemaal goed.

'Ja, hoor.'

'Voor pesters,' voegt het meisje eraan toe.

Het is net of ze me met een kogel doorboort, ik hap naar adem. De beelden dringen zich opnieuw aan me op, veel heftiger dit keer. Ik zie Het Meisje opnieuw voor me, onder de tranen en het snot. Ze smeekte me om te stoppen, maar ik deed het niet.

'Hoe heet je?' vraag ik snel om van onderwerp te veranderen.

'Gwen.' Het meisje gooit haar telefoon terug op bed. 'Ik hoor hier helemaal niet te zijn. Mijn ouders zouden me dit nooit aandoen!'

'Je ouders?'

Gwen slaat met haar vuist op haar dekbed. 'Hoe denk je anders dat ik hier beland ben?'

Wie wilde van jou af?

Dat was letterlijk wat die Jonah aan me vroeg.

Gwen is nu al de tweede die over ouders begint...

Ik zie pap voor me, vlak voor ik aan boord ging. Hield hij me daarom zo stevig vast? Omdat hij wist wat me te wachten stond?

Heeft pap me hiervoor opgegeven?!

Nee, dit kan niet.

Een heropvoedingsprogramma voor pesters, zoiets bestaat toch helemaal niet?

Gwen is gestoord, net als Jonah. Die twee zeggen maar wat.

Ik heb een tiendaagse vakantie gekregen van pap, niet meer en niets minder.

Het wordt tijd dat die deur opengaat, dan kan ik eindelijk gaan zwemmen. Ik ben hier om te ontspannen en alles van het afgelopen jaar te vergeten, niet om bang gemaakt te worden door een jongen met een slechte kledingkeuze en een hysterisch meisje.

Ik wil net teruglopen naar mijn kamer, als Gwen zegt: 'Dus jij bent een pester?'

Ik draai me met een ruk om en spuug de woorden uit: 'Hou je...'

'Ik ben het in ieder geval niet. Dit is één grote vergissing, ik hoor hier niet te zijn...' Gwens ogen worden vochtig. Als ze maar niet gaat huilen.

Maar gelukkig knippert Gwen haar tranen weg.

Ik ga terug naar mijn eigen gedeelte en probeer mijn telefoon, maar ik zie het meteen: er is hier inderdaad geen bereik.

Ik probeer mijn pasje nog een keer, maar ook dat heeft geen zin. Het beeldscherm zwijgt in alle talen.

No Exit, een heropvoedingsprogramma voor pesters. Waarom heb ik daar nog nooit van gehoord?

Simpel.

Omdat het niet bestaat.

Dit is vast een of ander welkomstspel. Sommige jongerenvakanties starten met een dropping, dit is gewoon wat extremer.

Misschien is dit een escaperoom en moeten Gwen en ik samen op zoek naar aanwijzingen.

Zei Ted niet dat we een uur de tijd hebben? Dat is bij escaperooms altijd zo!

No Exit, het klínt zelfs als een escaperoom.

Ik gris de map van het nachtkastje.

Laat Gwen maar lekker hysterisch zijn, ik bevrijd ons wel in mijn eentje. Ik heb laatst nog een escaperoom gedaan en daar stond ik binnen drie kwartier buiten.

Op de eerste bladzijde van de map staat met grote, zwarte letters NO EXIT.

Ik kan er niets aan doen dat mijn hele lijf koud wordt.

Snel lees ik verder.